

Arrest

nr. 287 614 van 17 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder X en haar echtgenoot X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder X en haar echtgenoot X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat E. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 maart 2020 als minderjarige begeleid door zijn moeder en in het gezelschap van zijn zus België binnen zonder enig identiteitsdocument. De moeder van verzoeker verzoekt op 11 maart 2020 om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder wordt op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ook in naam van haar twee kinderen als begeleide minderjarigen ingediend. Op 2 september 2021 beslist de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) ten aanzien van verzoekers moeder tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 266 175 van 23 december 2021 weigert de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers moeder.

1.2. Op 7 februari 2022 verzoekt verzoeker in eigen naam om internationale bescherming. Op 26 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dewelke hij op 4 oktober 2022 intrekt. Op 18 oktober 2022 neemt de adjunct-commissaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan de moeder van verzoeker en haar echtgenoot aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Jij hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd op 13 januari 2007 geboren in San Salvador in El Salvador. Aldus ben je minderjarig. Je woonde tot je vertrek uit het land samen met je moeder V(...) C(...) D(...) D(...) A(...) (CGVS (...); DVZ (...)), de echtgenoot van je moeder N(...) A(...) A(...) G(...) (CGVS (...); DVZ (...)) en je jongere zus V(...) M(...) D(...) Z(...) (CGVS (...); DVZ (...)) in Sierra Morena. Zij verblijven eveneens in België.

Naast je moeder en haar echtgenoot zijn ook je grootmoeder E(...) Z(...) Y(...) (CGVS (...); DVZ (...)), je tante K(...) V(...) Z(...) (CGVS (...); DVZ (...)), haar echtgenoot J(...) A(...) N(...) V(...) (CGVS (...); DVZ (...)) en haar twee kinderen (E(...) J(...) P(...) Z(...) (CGVS (...); DVZ (...)) en E(...) N(...) Z(...) (CGVS (...); DVZ (...))), en je oom F(...) R(...) (CGVS (...); DVZ (...)) met zijn dochter A(...) D(...) C(...) (DVZ (...)) in België.

Op 12 maart 2020 dienden je moeder en haar echtgenoot een eerste verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Je gezin verliet El Salvador omdat jouw familieleden bedreigd werd door de bendeleden.

Voor dit verzoek werd op 3 september 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Het CGVS achtte het niet aannemelijk dat xxx. Je moeder en haar echtgenoot dienden een beroep in tegen deze beslissing van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Zij hielden in hun beroep vast aan hun verklaringen inzake de problemen met de bende MS-13. Op 23 december 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. De Raad oordeelde dat je moeder en haar echtgenoot de problemen die ze in El Salvador gekend zouden hebben, niet geloofwaardig gemaakt hebben. Je moeder en haar echtgenoot gingen niet in cassatieberoep tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 7 februari 2022 diende je, net zoals jouw minderjarige zus V(...) M(...) D(...) Z(...), een verzoek om internationale bescherming in jouw naam in. Je verklaarde daarin dat vreest dat jij en je familieleden zullen sterven in El Salvador omdat jullie bedreigd werden. Ook vertelde je dat er veel gevaar is in El Salvador. Tot slot verklaarde je vreest gerekruteerd te worden door de bendeleden. Zo gaf je aan dat de president bendeleden begint te arresteren, waardoor de bendes net meer mensen willen rekruteren om zich te verdedigen.

Ter staving van je verzoek leg je je paspoort neer.

Het CGVS nam op 30 augustus 2022 een beslissing tot "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus", dewelke op 4 oktober 2022 werd ingetrokken.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk

onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in de aanwezigheid van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde motieven die jouw familieleden aanhaalden ter staving van hun verzoek om internationale bescherming, waarvoor de beslissing definitief is. Je stelt dat je familie in El Salvador problemen kende met de bendes, en dat de bendeleden jou hierdoor ook iets zouden kunnen aandoen (CGVS (...), p.6). Ook jouw moeder haalde aan dat ze vreesde dat de bendeleden erachter zouden komen dat jullie het land verlaten hadden, en dat ze haar of haar kinderen iets zouden aandoen (CGVS (...), p.13 en 15). Deze problematiek werd reeds door jouw moeder en haar echtgenoot aangehaald in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming (zie arrest toegevoegd aan het administratieve dossier). Het CGVS oordeelde in de eerste verzoeken van jouw familieleden dat aan deze vrees geen geloof kon worden gehecht. Deze conclusie werd bovendien in beroep bevestigd door de RvV, waardoor deze beoordeling vast komt te staan. Het CGVS kan dan ook om de redenen vermeld in het arrest niet besluiten dat er in jouw hoofde elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verder bracht je moeder in haar aanvraag om internationale bescherming al naar voren dat zij in jouw hoofde vreesde dat je gerekruteerd zou worden door de bendeleden in El Salvador (CGVS (...), p.15). Dient te worden opgemerkt dat jouw moeder zich hiervoor louter lijkt te baseren op vermoedens en algemene informatie over jouw land. Ze verklaarde dat de jongeren op jouw leeftijd vaak verplicht worden om deel uit te maken van de bendes (CGVS (...), p.17). Ook jij verklaart dat de bendeleden bij terugkeer naar El Salvador zouden kunnen vragen dat je tot een bende zou toetreden, omwille van jouw leeftijd en mannelijke geslacht (CGVS (...), p.5 en 6). Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een algemene situatie om een persoonlijke nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Er zijn in jouw verklaringen noch in die van de verzoeken van jouw moeder concrete indicaties te vinden dat de bendes jou zouden viseren. Deze vrees is dan ook niet concreet en hypothetisch van aard. Ook de RvV oordeelde dat de vrees van je moeder om gerekruteerd te worden door een bende louter hypothetisch is (zie arrest toegevoegd aan het administratieve dossier).

Waar je verder ook nog een vrees aanhaalt om slachtoffer te worden van een (willekeurige) arrestatie in het kader van de noodtoestand in El Salvador (CGVS (...), p.5 en 7) moet vooreerst worden opgemerkt dat er geen sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan een (verhoogd) risico loopt om slachtoffer te worden van een (willekeurige) arrestatie in het kader van de noodtoestand.

Uit de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf) blijkt dat naar aanleiding van een plotse stijging van het aantal moorden de noodtoestand werd uitgeroepen op 27 maart 2022. In deze context werden reeds duizenden personen gearresteerd en maken de Salvadoraanse autoriteiten zich schuldig aan mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Human Rights Watch en de organisatie Cristosal rapporteren over arrestaties van onschuldige personen. Hierbij werden voornamelijk jonge mannen afkomstig uit arme wijken het slachtoffer van een willekeurige arrestatie in hun woonplaats zonder duidelijke reden of arrestatiebevel. Personen die gearresteerd werden door de autoriteiten omdat ze als criminelen beschouwd worden, betreffen volgens Amnesty International onder meer personen met tatoeages, die door derden beschuldigd werden van banden met een bende, die familie zijn van iemand

die tot een bende behoort, die een strafblad hebben, of louter omdat ze wonen in een wijk die door een bende gecontroleerd wordt.

Uit de informatie kan aldus worden vastgesteld dat willekeurige arrestaties en vasthoudingen in het kader van de noodtoestand zich, hoewel niet uitsluitend maar wel hoofdzakelijk, voordoen in situaties waarbij verschillende factoren een rol spelen. Het profiel van slachtoffers van een willekeurige arrestatie is gewoonlijk zowel mannelijk en jong als arm en afkomstig uit een wijk met bendeaanwezigheid, en dit eventueel in combinatie met specifieke uiterlijke kenmerken.

In jouw verklaringen wijs je louter op je jonge leeftijd en mannelijk geslacht om uw vrees op arrestatie in het kader van de noodtoestand te staven (CGVS (...), p.5 en 7). Je verklaart dat de politie eender wie gaat oppakken (CGVS (...), p.5). Gevraagd om welke reden jij zou kunnen worden gevisieerd, verklaar je dat de politie gewoon mensen oppakken zodat in hun ogen hun werk afgerond is (CGVS (...), p.7). Derhalve blijkt noch uit jouw verklaringen, noch uit de beschikbare informatie, dat jij afdoende concrete en individuele elementen hebt aangereikt om aan te tonen dat er in het kader van de noodtoestand in El Salvador in jouw hoofde een gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld of dat er voor jou een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Je hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf.

Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviséerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het door jou voorgelegde document kan deze vaststellingen niet in een ander licht plaatsen en wijzigen. Jouw paspoort ondersteunt jouw verklaringen over jouw nationaliteit en identiteit, zaken die niet worden betwist.

De definitieve beslissingen in hoofde van jouw moeder en haar echtgenoot werden toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, § 3, (eerste lid), 6° en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker *in casu* ook het evenredigheidsbeginsel geschonden acht.

Na een theoretisch betoog over de door hem geschonden geachte beginselen gaat verzoeker vooreerst in op zijn asielmotieven. Hij benadrukt zijn kwetsbaar profiel als minderjarige en meent dat de adjunct-commissaris hier onvoldoende rekening mee heeft gehouden. Hij wijst erop dat hij momenteel vijftien jaar oud is en dertien jaar oud was toen hij El Salvador verliet. Hij meent dat hoewel de adjunct-commissaris motiveert dat hij hiermee rekening heeft gehouden bij de beoordeling, de motivering in de bestreden beslissing het tegendeel aantoon. Hij wijst er vervolgens op dat hoewel er geen juridische definitie bestaat van kwetsbaarheid, asielzoekers in het algemeen kwetsbaar zijn en minderjarige kinderen hierbij een extra kwetsbare groep vormen. Hij citeert artikel 20, lid 3, van "*de Herschikte kwalificatierichtlijn*" en de artikelen 1, (§ 1), 12° en 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet en stelt dat uit die laatste bepaling volgt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) bij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moet houden met het hoger belang van het kind. Hij wijst daarbij ook op artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22*bis* van de Grondwet en betoogt dat de adjunct-commissaris zijn persoonlijke situatie onvoldoende mee in rekening neemt. Hij betoogt dat hoewel de adjunct-commissaris motiveert dat hij de nodige steunmaatregelen heeft genomen omdat verzoeker minderjarig is, er in de bestreden beslissing geen enkele rekening wordt gehouden met het profiel van verzoeker als minderjarige, zijn kwetsbaarheid en zijn persoonlijke situatie en acht het zorgvuldigheidsbeginsel hierdoor geschonden.

Met betrekking tot zijn vrees om aan te sluiten bij een bende, stelt verzoeker ernstig gegriefd te zijn door de motivering van de adjunct-commissaris. Hij stelt vooreerst hierover wel degelijk doorleefde en coherente verklaringen te hebben afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud en citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud (p. 5-6). Hij betoogt dat deze verklaringen ook volledig overeenstemmen met de recente COI Focus inzake de manier waarop jonge mannen ingelijfd worden bij de bendes en citeert uit de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 4 juli 2022, p. 19). Hieruit blijkt volgens verzoeker dat de manier waarop bendeleden te werk gaan om minderjarigen te rekruteren voor hun bende exact is zoals verzoeker het beschreven heeft. De adjunct-commissaris laat volgens verzoeker in zijn bestreden beslissing uitschijnen "*dat jonge verzoeker niet ernstig werd ingelijfd door de bendeleden*", waarop verzoeker wenst te repliceren "*dat zij, vooraleer zij het land verlieten, heel de tijd thuis waren, alsook dat de bendeleden uiteraard geen verdere stappen konden ondernemen, omdat verzoeker vertrokken was*". Dit impliceert echter niet dat hij niet gevisieerd werd door de bendeleden, zo vervolgt verzoeker, die hier aan toevoegt dat de situatie in El Salvador nog verergerd is sinds president Bukele de noodtoestand heeft afgekondigd, wat ook zou worden bevestigd in voormelde COI Focus (p. 19). Verzoeker citeert vervolgens uit het artikel "*El Salvador's Security Crackdown May Feed Gang Recruitment*" van InSight Crime van 15 juni 2022 en stelt dat hierin bevestigd wordt dat de noodtoestand ertoe leidt dat nog meer jongeren gerekruteerd worden door bendeleden, zoals verzoeker zelf ook verklaarde. Hij stelt dat sinds de noodtoestand voornamelijk jonge kinderen worden gevisieerd, niet enkel door de bendeleden om gerekruteerd te worden, maar ook door de veiligheidsdiensten, aangezien ze beschouwd worden als lid

van de bendes. Verzoeker betoogt dat minderjarigen hierdoor op dit moment in El Salvador enorm kwetsbaar zijn en citeert uit het artikel *"Imprisoning children: How El Salvador's adults fail young people involved in gangs"* van Global Voices van 20 april 2022. Verzoeker wijst er vervolgens op dat de woordvoerder van de UN High Commissioner for Human Rights, Liz Throssell, op 5 april 2022 de Salvadoraanse overheid heeft opgeroepen tot voorzichtigheid in hun antwoord op het stijgende bendege geweld in El Salvador (Spokesperson for the UN High Commissioner for Human Rights: Liz Throssell, *El Salvador: Concern at measures in response to rising gang violence*, 5 april 2022) en stelt dat zijn vrees om gerekruteerd te worden door de bendeleden gegrond is. Niet enkel heeft hij hierover coherente verklaringen afgelegd en werd hij effectief reeds in het verleden benaderd, maar ook heeft hij actueel nog een actuelere vrees om gerekruteerd te worden door de bendeleden, gelet op de noodtoestand die er nog steeds geldt in El Salvador, zo betoogt hij.

Aangaande de noodtoestand in El Salvador en zijn voorgehouden vrees voor arrestatie, wijst verzoeker erop dat hij verklaarde te vrezen het slachtoffer te worden van willekeurige arrestaties in het kader van de nog steeds aanhoudende noodtoestand in El Salvador en stelt hij verbaasd te zijn over de motivering van de bestreden beslissing hierover aangezien zijn verklaringen exact zouden overeenstemmen met wat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing aanhaalt, ter staving waarvan verzoeker citeert uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud (p. 7). Verzoeker citeert vervolgens uit voormelde COI Focus (p. 14) en stelt dat alle Salvadoranen actueel het risico lopen op vervolging en willekeurige arrestaties, zeker jonge mannen zoals hij. Verzoeker citeert tot slot uit het artikel *"'All Salvadorans at risk': Inside El Salvador's gang crackdown"* van Al Jazeera van 21 april 2022 en stelt, onder verwijzing naar het artikel *"Pressure to make arrests as El Salvador extends gang crackdown"* van Al Jazeera van 21 mei 2022 dat jonge mannen in El Salvador van straat worden geplukt zonder waarschuwing en zonder gegronde reden, behalve het feit dat ze jonge mannen zijn die tot een bende zouden kunnen behoren.

Aangaande zijn eventuele nood aan subsidiaire bescherming argumenteert verzoeker dat de veiligheidssituatie in El Salvador wel degelijk een belangrijk element is dat grondiger onderzocht dient te worden door het CGVS, zeker gezien verzoeker een minderjarige betreft en hierdoor reeds de nodige kwetsbaarheid heeft. Hij citeert vervolgens uit het *World Report 2022* van Human Rights Watch en het *Report 2021/2022* van Amnesty International, waaruit blijkt dat het bendege geweld welig tiert in El Salvador en de situatie nog verder uit de hand is gelopen sinds president Bukele de macht heeft verworven in mei 2021. Hij wijst erop dat El Salvador op een overtuigende eerste plaats staat waar burgers het slachtoffer kunnen worden van dodelijk geweld en dat op 27 maart 2022 de noodtoestand werd uitgeroepen nadat op één dag 62 doden vielen door bendege geweld en citeert in dit verband nog uit het *"El Salvador 2020 Crime & Safety Report"* van OSAC.

Wat het risico voor terugkeerders betreft, stelt verzoeker dat de conclusies van het CGVS niet stroken met de inhoud van de COI Focus *"El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire"* van 13 juli 2021, nu het rapport duidelijk stipuleert dat er wel degelijk verschillende bronnen zijn die erop wijzen dat er wel verhoogde risico's op ernstige schade zijn voor terugkeerders naar El Salvador. Verzoeker citeert uit het rapport *"Deported to Danger"* van Human Rights Watch van 5 februari 2020, dat volgens hem bevestigt dat terugkeerders naar El Salvador een hoog risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven tot zelfs een vrees voor hun leven indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Hij betoogt dat hoewel dit rapport voornamelijk de focus legt op Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, dit toch het risico aantoonde voor asielzoekers uit El Salvador bij terugkeer naar hun land van herkomst. Het rapport toont duidelijk aan dat het voornamelijk gaat om personen die gevlucht zijn voor het bendege geweld en bij terugkeer ook door die bendeleden worden gedood, aldus verzoeker. Bovenstaande informatie wijst er volgens verzoeker op dat hij wel degelijk een verhoogd en reëel risico op ernstige schade, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, loopt bij terugkeer, meer bepaald moord, *"seksueel geweld, foltering of ander kwaad"*. Wat de beoordeling van het risico op afpersing betreft, wijst verzoeker erop dat het CGVS in andere zaken heeft beslist dat afpersing wél een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan uitmaken. Verzoeker wijst tenslotte op het arrest nr. 257 185 van de Raad van 24 november 2021, waarin de weigeringsbeslissing met betrekking tot een verzoeker uit El Salvador vernietigd werd omdat het risico op ernstige schade bij terugkeer niet afdoende werd onderzocht. Hij stelt dat uit de verschillende door de Raad aangehaalde rapporten blijkt dat er wel een risico zou zijn en dat er met verscheidende elementen moet rekening worden gehouden, bijvoorbeeld de duur van het verblijf in het buitenland, het land van verblijf, de mate van vermogendheid, het type problemen die men voor vertrek heeft gehad, en dergelijke meer. Hij besluit dat de adjunct-commissaris dit niet gedaan heeft *in casu*, en dat het risico op ernstige schade bij terugkeer onvoldoende onderzocht werd.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker dat mede omwille van dit aanhoudende en hevige bendege geweld volgens recente literatuur toch dient te worden aanvaard dat er in El Salvador willekeurig geweld heerst in het kader van een gewapend conflict, zoals ook geponeerd wordt door het Georgetown Institute for Women and Peace, ter illustratie waarvan verzoeker citeert uit het door dit instituut gepubliceerde rapport *"Gang Violence as Armed Conflict"* van november 2018.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling dan wel de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad van oordeel is dat hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen indien bijkomend onderzoek noodzakelijk blijkt en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- stuk 4: het artikel *"El Salvador's Security Crackdown May Feed Gang Recruitment"* van InSight Crime van 15 juni 2022;
- stuk 5: het artikel *"Imprisoning children: How El Salvador's adults fail young people involved in gangs"* van Global Voices van 20 april 2022;
- stuk 6: het persbericht *"Spokesperson for the UN High Commissioner for Human Rights: Liz Throssell, El Salvador: Concern at measures in response to rising gang violence"* van OHCHR van 5 april 2022;
- stuk 7: het artikel *"'All Salvadorans at risk': Inside El Salvador's gang crackdown"* van Al Jazeera van 21 april 2022;
- stuk 8: het artikel *"Pressure to make arrests as El Salvador extends gang crackdown"* van Al Jazeera van 21 mei 2022;
- stuk 9: het rapport *"World Report 2022, El Salvador"* van Human Rights Watch, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/world-report/2022/country-chapters/el-salvador#9ac215>;
- stuk 10: de internetpagina *"El Salvador"* van Human Rights Watch, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/americas/el-salvador>;
- stuk 11: het rapport *"Report 2021/22"* van Amnesty International, beschikbaar op: <https://www.amnesty.org/es/location/americas/central-america-and-the-caribbean/el-salvador/report-el-salvador/>;
- stuk 12: het artikel *"El Salvador: Broad 'State of Emergency' Risks Abuse"* van Human Rights Watch van 29 maart 2022;
- stuk 13: het rapport *"El Salvador 2020 Crime & Safety Report"* van OSAC van 31 maart 2020;
- stuk 14: het rapport *"Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse"* van Human Rights Watch van 5 februari 2020;
- stuk 15: arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 257 185 van 24 juni 2021;
- stuk 16: het rapport *"Gang Violence as Armed Conflict"* van Georgetown Institute for Women and Peace van november 2018.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.2.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

2.2.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing houdt bovendien geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.1.3. Het evenredigheidsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure verder niet aan de orde. Het komt de adjunct-commissaris in het kader van zijn declaratieve opdracht en

de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een verzoek om internationale bescherming ontvankelijk is en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te onderzoeken. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.2.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nu (i) uit zijn administratief dossier en zijn verklaringen op het CGVS blijkt dat zijn verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde motieven die zijn familieleden aanhaalden ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming, waarvoor de beslissing definitief is, (ii) noch uit zijn verklaringen, noch uit de beschikbare informatie blijkt dat hij afdoende concrete en individuele elementen heeft aangereikt om aan te tonen dat er in het kader van de noodtoestand in El Salvador in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld of dat er voor hem een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, (iii) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, (iv) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en (v) het door hem voorgelegde paspoort deze vaststellingen niet kan wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, in de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers moeder en haar echtgenoot een verzoek om internationale bescherming indienden op respectievelijk 11 maart 2020 en 25 oktober 2019 en dat zij in het kader van hun verzoeken op het CGVS werden gehoord. Op 2 september 2021 werd verzoekers moeder en haar echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de adjunct-commissaris. De Raad besloot in zijn arrest met nr. 266 175 van 23 december 2021 eveneens om verzoekers moeder en haar echtgenoot niet te erkennen als vluchteling en hen de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Volgens artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt een persoon die een verzoek om internationale bescherming indient vermoed dit verzoek ook in te dienen namens de hem of haar vergezellende minderjarige vreemdelingen over wie hij of zij het ouderlijk gezag uitoefent. Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing wordt genomen met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming. De minderjarige verzoeker is geboren in El Salvador en samen met zijn moeder en minderjarige zus aangekomen in België. Er liggen geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat het door verzoekers moeder op 11 maart 2020 ingediende verzoek om internationale bescherming niet mede namens verzoeker en zijn zus werd ingediend. Dit wordt ook niet betwist door verzoeker.

Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij en zijn familie El Salvador verlieten omwille van bedreigingen vanwege de bendes. Verzoeker vreest dat ze hem en zijn familie zullen vinden in geval van terugkeer en dat ze hen zullen vermoorden omdat ze geen gevolg hebben gegeven aan hun eisen. Daarnaast vreest verzoeker dat de bendes hem onder dwang zullen rekruteren en dat hij door de Salvadoraanse politie zal worden aanzien als een bendelid en gevangengenomen (administratief dossier verzoeker (hierna: AD), stuk 4, Dossier voor intrekking, notities van het persoonlijk onderhoud).

Met betrekking tot verzoekers vrees dat de bendeleden waarmee zijn familie problemen had voor hun vertrek uit El Salvador hem en zijn familie zullen vinden en hen zullen doden in geval van terugkeer, stelt de Raad vast dat zijn beschermingsverzoek berust op dezelfde motieven die zijn moeder en haar echtgenoot reeds aanhaalden in het kader van hun, mede namens verzoeker ingediende, verzoeken om internationale bescherming. Zowel de adjunct-commissaris als de Raad oordeelden met betrekking tot deze verzoeken dat de door hen aangehaalde problemen niet geloofwaardig of niet zwaarwichtig genoeg zijn om aanleiding te geven tot het verlenen van internationale bescherming. Verzoeker brengt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete individuele en geloofwaardige elementen aan die een ander licht zouden kunnen werpen op de door zijn familieleden ingeroepen vervolgingsfeiten. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden besloten dat verzoekers vrees voor de bendeleden waarmee zijn familie problemen gehad zouden hebben voor hun vertrek uit El Salvador geen element is dat in zijn hoofde wijst op een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. De Raad stelt vast dat hiertegen geen verweer wordt gevoerd in het verzoekschrift. Bijgevolg kan verzoekers vrees dat hij en zijn familie door de bendeleden gevonden zouden worden niet als een feit worden beschouwd dat een eigen verzoek rechtvaardigt.

Met betrekking tot verzoekers vrees voor rekrutering door bendeleden, stelt de Raad vooreerst vast dat de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing terecht op wijst dat verzoekers moeder in het kader van haar verzoek om internationale bescherming reeds naar voren bracht dat zij voor verzoeker vreesde dat hij verplicht zou worden zich bij een bende te voegen, doch dat zij zich hiervoor louter op vermoedens en algemene informatie leek te baseren daar zij verklaarde dat jongeren van verzoekers leeftijd vaak verplicht worden om deel uit te maken van de bendes (AD, stuk 4, Dossier voor intrekking,

'Landeninformatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers moeder van 15 december 2020, p. 15). Uit verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat hij nooit rechtstreeks werd aangesproken door benedeleden met de vraag om toe te treden. Verzoeker verwees op vage wijze naar personen, vermoedelijk benedeleden, die hem op niet nader gepreciseerde tijdstippen vroegen wat hij deed, waarop hij antwoordde dat hij aan het wachten was en de betrokken personen weer vertrokken. Hieruit kan bezwaarlijk enige poging tot gedwongen rekrutering worden afgeleid. Hem specifiek gevraagd om welke reden hij denkt dat benedeleden hem zouden vragen om hen te vervoegen, verwees verzoeker slechts naar zijn leeftijd en zijn "situatie". Verzoeker verklaarde verder geen weet te hebben van ouders van vrienden die benedeleden zouden zijn geweest of van klas- of leeftijdsgenoten die gevraagd zouden zijn om bij een bende te gaan, behalve een vriend die op gegeven moment niet meer naar school zou zijn gekomen en van wie verzoeker stelt te vermoeden dat de bendes hem vroegen toe te treden, wat er evenwel niet op duidt dat de betrokken vriend onder dwang zou zijn gerekruteerd (AD, stuk 4, Dossier voor intrekking, notities van het persoonlijk onderhoud). In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat noch in verzoekers verklaringen noch in die van zijn moeder concrete indicaties te vinden zijn dat de bendes hem zouden viseren en dat zijn vrees in dit verband niet concreet en louter hypothetisch van aard is. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij wel degelijk doorleefde en coherente verklaringen heeft afgelegd, dat zijn verklaringen overeenstemmen met de landeninformatie over de manier waarop jonge mannen worden ingelijfd door bendes en dat hij, vooraleer het land te verlaten, heel de tijd thuis was zodat de benedeleden geen verdere stappen konden ondernemen, weerlegt hij deze pertinente motieven van de bestreden beslissing niet. Zo uit de beschikbare landeninformatie kan blijken dat jongeren in door bendes gedomineerde wijken kunnen gerekruteerd worden door bendes, en dat jongeren hierbij ook aangemoedigd kunnen worden door hen maaltijden of geschenken te geven en dat de weigering om toe te treden kan gezien worden als een daad van verzet met potentieel ernstige gevolgen, kan niet blijken dat elke jongere in dergelijke wijken het risico loopt om gerekruteerd te worden en dat rekrutering ook afhangt van de noden van de bende zowel als van de aspiraties van de jongeren zelf (COI Focus "Salvador. Situation sécuritaire" van 4 juli 2022, p. 19). In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaarde dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador nooit persoonlijk problemen had met benedeleden en dat niet blijkt dat hij ooit rechtstreeks door hen werd aangesproken met het oog op rekrutering. Verzoeker maakt met zijn loutere verwijzing naar voormelde COI Focus van 4 juli 2022 en het citeren van zijn verklaringen niet aannemelijk dat er ernstige pogingen werden ondernomen door bendes om hem in te lijven, noch dat hij door de bendes specifiek geviséerd werd.

Met betrekking tot verzoekers vrees om te worden gearresteerd in het kader van de noodtoestand in El Salvador en de golf van arrestaties van benedeleden en vermeende benedeleden sinds het afkondigen van de noodtoestand door President Bukele, oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar voormelde COI Focus van 4 juli 2022 dat er geen sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan een verhoogd risico loopt om in dit kader slachtoffer te worden van een (willekeurige) arrestatie. Verder wordt gewezen op het gegeven dat slachtoffers van willekeurige arrestatie gewoonlijk zowel mannelijk zijn als jong en arm en afkomstig uit een wijk met bendeaanwezigheid, eventueel in combinatie met uiterlijke kenmerken en dat noch uit zijn verklaringen noch uit de beschikbare informatie blijkt dat verzoeker afdoende concrete en individuele elementen heeft aangereikt om aan te tonen dat er in het kader van de noodtoestand in El Salvador in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker is het niet eens met deze beoordeling en meent dat sinds de afkondiging van de noodtoestand alle Salvadoranen, en zeker jonge mannen zoals hijzelf, actueel een risico lopen op vervolging en willekeurige arrestaties en dat nog meer jongeren worden gerekruteerd door benedeleden. Verzoeker benadrukt dat zijn verklaringen overeenstemmen met wat de adjunct-commissaris zelf aanhaalt in de bestreden beslissing met betrekking tot het profiel van de personen die riskeren het slachtoffer te worden van willekeurige arrestatie in het kader van de noodtoestand en dat de noodtoestand in El Salvador voor hem wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging inhoudt indien hij moet terugkeren naar El Salvador. De Raad stelt vooreerst vast dat niet betwist wordt dat ten gevolge van de in maart 2022 afgekondigde noodtoestand in El Salvador duizenden arrestaties hebben plaatsgevonden. De Raad leest in de COI Focus "Salvador. Situation sécuritaire" van 4 juli 2022 dat volgens de Salvadoraanse media begin juni 2022 meer dan 38.000 personen reeds waren gearresteerd sinds de afkondiging van de noodtoestand in maart 2022 wegens (vermeende) banden met de bendes. Volgens een politiemann zou ongeveer 10 % van de gearresteerden geen enkele band hebben met de bendes. Mensenrechtenorganisaties zoals Human Rights Watch en Amnesty International maken melding van mensenrechtenschendingen tijdens dergelijke arrestaties, waarbij procedurele waarborgen met de voeten worden getreden met inbegrip van

het recht op een eerlijk proces. Human Rights Watch maakt ook melding van een patroon waarbij meestal jonge mannen uit arme, door bendes gedomineerde buurten worden gevisieerd. In het kader van de beschermingsverzoeken van verzoekers moeder en haar echtgenoot is niet betwist dat zij in Soyapango woonden. Uit de landeninformatie blijkt dat ook in Soyapango bendes aanwezig zijn. Zo uit de door verzoeker geciteerde landeninformatie en de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing kan blijken dat naar aanleiding van deze grootschalige actie als reactie tegen de piek in bendege geweld begin 2022 in El Salvador veelal jonge mannen worden gevisieerd uit arme wijken die door bendes gecontroleerd worden en dat daarbij ook personen die geen banden hebben met bendes kunnen worden gearresteerd, kan hieruit evenwel niet worden afgeleid dat elke jonge mannelijke Salvadoraan het risico loopt om slachtoffer te worden van dergelijke willekeurige arrestatie, louter door zijn aanwezigheid aldaar. Evenmin kan hieruit blijken dat waar jonge mannen worden gearresteerd die niets te maken hebben met bendeleden, zij langdurig opgesloten blijven.

Verzoeker bracht tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen bij ter staving van zijn voorgehouden vrees om door de politie te worden gevisieerd bij een arrestatie. Hij verwees slechts naar zijn leeftijd en het feit dat de politie hem zou kunnen aanzien als een bendelid. Volgens verzoeker pakt de politie "*gelijk wie dat er slecht uitziet*" op en niet enkel de bendeleden (AD, stuk 4, Dossier voor intrekking, notities van het persoonlijk onderhoud). Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekers verklaringen over het profiel van de gevisieerde personen overeenstemmen met de landeninformatie waarop de adjunct-commissaris zich baseert, wijst de Raad erop dat het louter verwijzen naar een profiel niet kan volstaan om een nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Zo toont verzoeker niet aan dat een eventuele kortstondige (willekeurige) arrestatie in het kader van de noodtoestand als dusdanig zwaarwichtig genoeg is om als een daad van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te kunnen worden gekwalificeerd of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker concretiseert verder ook niet dat hij omwille van zijn profiel of mogelijk zijn uiterlijke kenmerken zou worden gediscrimineerd of het slachtoffer zou worden van willekeurige arrestatie in geval van terugkeer naar El Salvador. In dit verband stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekers moeder blijkt dat hun vroegere woonplaats, de *colonia* Sierra Morena in Soyapango een middenklassebuurt is en dat haar echtgenoot als kassabediende bij een telefoonmaatschappij werkte. De echtgenoot van verzoekers moeder bevestigde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat ze in een middenklassewijk woonden en goed werk hadden. Hij stelde dat hij en zijn schoonbroer geen overdreven luxe kenden maar dat ze het wel goed hadden (AD, stuk 4, Dossier voor intrekking, 'Landeninformatie', notities persoonlijk onderhoud moeder van 15 december 2020, p. 4 en notities persoonlijk onderhoud echtgenoot moeder van 15 december 2020, p. 13). Zo kan aangenomen worden dat bendes aanwezig zijn in Soyapango, kan hieruit als dusdanig niet blijken dat verzoeker tot een arme familie behoort of uit een arme wijk afkomstig is.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij, louter omwille van zijn leeftijd, geslacht en uiterlijke kenmerken, riskeert het slachtoffer te worden van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet als gevolg van de politieacties in het kader van de in maart 2022 afgekondigde noodtoestand in El Salvador.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij als terugkeerder een verhoogd en reëel risico loopt op ernstige schade, met name moord, "*seksueel geweld, foltering of ander kwaad*" of om afgeperst te worden, stelt de Raad vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021 en de daarin geciteerde landeninformatie, waaronder het door verzoeker geciteerde rapport van Human Rights Watch van 5 februari 2020, niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerders bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. In het verzoekschrift wordt dezelfde COI Focus geciteerd waarop de bestreden beslissing gebaseerd is. Uit dit

rapport blijkt volgens verzoeker dat er wel degelijk verschillende bronnen zijn die erop wijzen dat terugkeerders naar El Salvador een verhoogd risico op ernstige schade lopen, alsook dat terugkeerders een groot risico lopen om afgeperst te worden.

De Raad stelt vast dat uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat afpersing in vele vormen en gradaties voorkomt en dat niet elk slachtoffer van afpersing per definitie aan foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of vervolging wordt onderworpen in El Salvador. Uit het administratief dossier blijkt dat de door verzoekers familieleden voorgehouden afpersing en de ermee gepaard gaande bedreigingen niet aannemelijk werden gemaakt omdat hun verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat verzoeker zou gevisieerd worden door de bendes. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij een verhoogd risico zou lopen als persoon die behoort tot een familie die in het verleden werd afgeperst of anderszins ernstig bedreigd werd door bendeleden.

Het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven, is *in casu* evenmin voldoende om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus “*Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, p. 23-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeker niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad brengt in herinnering dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waar veel Salvadoranen mee te maken krijgen, ongeacht het hebben van een migratieverleden. Verzoekers verblijf in België resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Waar verzoeker tenslotte nog verwijst naar het arrest van de Raad met nr. 257 185 van 24 november 2011, dient opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld, dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” en “*In these circumstances, the need to*

consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise." (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *"An atomised crisis. Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador"* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *"Salvador. Situation sécuritaire"* van 4 juli 2022, waarin het geweld door de bendes als *"highly targeted and individualized"* wordt gekenmerkt. Ook volgens een rapport van de Overseas Security Advisory Council (OSAC) van 10 mei 2022 wordt de criminaliteit in El Salvador gekenmerkt door geweld dat gericht is tegen bekende doelen of die een opportuniteit vertegenwoordigen (COI Focus, p. 15). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus, p. 15-23; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus, p. 9-15). Verder merkt de Raad op dat uit de COI Focus van 4 juli 2022 weliswaar blijkt dat een groot aantal moorden werd gepleegd tussen 25 en 27 mei 2022 in El Salvador, maar dat dit een éénmalige gebeurtenis blijkt te zijn (COI Focus, p. 8). Als reactie hierop werd, zoals reeds aangehaald, de noodtoestand afgekondigd op 27 maart 2022, in het kader waarvan op grote schaal personen zijn gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes. Zo dit ook resulteerde in willekeurige arrestaties van onschuldigen en schendingen van mensenrechten van de betrokkenen (COI Focus, p. 14), kunnen deze acties niet worden gekwalificeerd als willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de éénmalige plotse toename van het aantal moorden in mei 2022 en de afkondiging van de noodtoestand gepaard gaat met een fundamentele wijziging van de aard van het crimineel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet correct zou zijn of dat uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusie zou zijn getrokken met betrekking tot de aard van het geweld dat zich voordoet in El Salvador. Door louter te verwijzen naar één rapport van het Georgetown Institute for Women and Peace van november 2018 waarin wordt geargumenteed dat in El Salvador sprake is van een gewapend conflict in de zin van het internationaal humanitair recht en de theorie van het gewapend conflict, toont verzoeker niet aan dat in El Salvador sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker betwist tot slot niet dat zijn paspoort zijn verklaringen over zijn nationaliteit en identiteit ondersteunt doch geen ander licht kan werpen op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing.

2.2.4. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en dient het beroep te worden verworpen.

2.2.5. Aangezien niet blijkt dat *in casu* ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van deze artikelen is derhalve niet dienstig.

2.2.6. Wat betreft het betoog van verzoeker dat rekening gehouden dient te worden met het hoger belang van het kind, waarbij hij verwijst naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Grondwet, wijst de Raad erop dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. De adjunct-commissaris zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Verder wijst de Raad erop dat blijkt dat de adjunct-commissaris rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoeker en in een aangepaste behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Tevens blijkt dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid erop gewezen heeft dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op verzoeker van toepassing is. De Raad is dan ook van oordeel dat de adjunct-commissaris tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

2.2.7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord met betrekking tot het voorhanden zijn van eigen feiten die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid dergelijke feiten uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de adjunct-commissaris op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangebracht die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen "*indien bijkomende onderzoek noodzakelijk blijkt*" en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT